

ת"ד 4210/06/13 - מדינת ישראל נגד גיורא אשכנזי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 4210-06-13 מדינת ישראל נ' אשכנזי
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גיורא אשכנזי

הנאשמים

הכרעת דין

לנאשם בתיק שבפניי מיוחסת אחריות לתאונת דרכים מיום 20.1.12 בה נפגעה הולכת רגל ונחבלה חבלות של ממש. הנאשם כפר באשמה, ראיות הצדדים נשמעו בתאריכים 29.4.14 ו- 10.7.14 וסיכומיהם נשמעו ביום 7.10.14.

לאחר ששמעתי את העדויות, התרשמתי מהעדים, שקלתי את טענות הצדדים וחזרתי ועיינתי בחומר שבתיק, **השתכנעתי מעל לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ולפיכך אני מרשיע אותו בביצוען.**

עיקר העובדות אינן שנויות במחלוקת. הנאשם נהג את רכבו בתאריך הנ"ל, בשעות הצהריים, ברחוב הגעתון בנהריה והתקרב למעבר חצייה. רכבו של הנאשם פגע בגב' סמירה דאוד וכתוצאה מפגיעה זו סבלה הגב' דאוד משבר ברגלה, אושפזה ונותחה. המחלוקת בין הצדדים מתמצת בשאלות מיקום הפגיעה, האם התרחשה על גבי מעבר החצייה או לפניו ובשאלת אחריותו של הנאשם לאירוע.

מטעם המאשימה העידו שלושה עדים. השוטרת **שרית ורד** שהגיעה למקום בסמוך לאחר האירוע, בוחן התאונות **ריימון חורי** שטיפל באירוע, גבה עדות וערך דוח בוחן והנפגעת גב' **סמירה דאוד**. כמו כן הוגש מטעם המאשימה, בהסכמת הסנגורית, מזכר שערך השוטר **מוזס מדקר** בדבר שיחה עם עד ראיה פוטנציאלי.

העדויות המרכזיות הינן של הנאשם והנפגעת בתאונה. גב' דאוד העידה בפני כדלקמן:

"אני רציתי לחצות את הכביש בין זוגלובק לכיוון אגד, מעבר חציה שני רכבים באים מאותו צד. חציתי, ירדתי לכביש לחצות. הרכב הראשון עצר, אני חציתי, ובדיוק הנהג השני שבא מהצד השני, אני מסתכלת עליו הוא לא היה מסתכל קדימה. הרגשתי שהוא רוצה לדרוס אותי. צעדתי קצת יותר מהר, כי עוד מטר אני מגיעה לסיום המעבר. כבר חציתי יותר מחצי מעבר. בדיוק פגע בי בברך. אם לא הייתי צועדת את הצעד הזה היה נותן לי את המכה באמצע הגוף. קיבלתי את המכה בברך שמאל. הוא הפיל אותי קדימה איזה 2 מ'. אח"כ אנשים כולם התאספו, הנהג ירד, הגיע אמבולנס, לקחו אותי לבי"ח. לא אשכח את התמונה הזו. אני ראיתי את הנהג הוא לא מסתכל. אני מצביעה על איזור פנס שמאלי של הרכב. באו שני רכבים, זה שני נתיבים לאותו כיוון. האוטו הראשון עצר, חציתי, כבר הגעתי לחצי מעבר. אני ראיתי אותו, אבל חשבתי שהוא יעצור כי כבר הייתי באמצע. אולי מטר או שניים הוא לא הסתכל עלי קדימה. הרגשתי שהוא רוצה לדרוס אותי."

לעומתה טען הנאשם:

"עצרתי לפני מעבר חציה ... אפשרתי להולכי רגל לחצות משני הכיוונים. אחרי שכולם חצו הסתכלתי ימינה ושמאלה, האוטו שעמד מימין אלי, התחיל בנסיעה, זינק לפני. אני שלבתי להילוך והתחלתי לנסוע ופתאום שמעתי חבטה מצד ימין שלי, מישהו ומשהו שלא היה צפוי, כי אותה גברת לא חצתה במעבר חציה, לא ראיתי ולא יכולתי לראות אותה. לדעתי היא באה בקו אלכסוני מימין אלי, ממש מוסתרת, היא פגעה לפי דעתי בי בפגוש הימני שלי בפינה הימנית של הפגוש, עם הברך השמאלית שלה. אני הייתי במטר הראשון בנסיעה שלי. אני בלמתי בחוזקה. ירדתי לראות מה קרה. אותה אישה היתה שרועה על הארץ, צעקה שהיא רוצה פלאפון להתקשר לבעלה."

מבין שתי העדויות המרכזיות הנ"ל, אני מעדיף את עדותה של הנפגעת על פני עדותו של הנאשם. אמנם דומה כי הנפגעת מגדילה את חומרת האירוע מבחינת דרך נהיגתו של הנאשם, אולם התרשמתי כי הדבר נובע בעיקר עקב החוויה שעברה ואשר גרמה לה לטראומה, ואני מקבל את גרסתה הבסיסית כי חצתה את הכביש במעבר החצייה באופן רגיל וכי התאונה אירעה עקב חוסר תשומת לב של הנאשם. עוד התרשמתי כי גרסתו של הנאשם שהנפגעת הגיעה מאחור באופן אלכסוני, אינה משקפת את המציאות ונולדה אולי מתוך רצון להסביר לעצמו כיצד לא הבחין בה.

אין מחלוקת כי הנפגעת הספיקה לחצות יותר ממחצית מרוחב הכביש בטרם נפגעה. הנאשם עצמו מאשר כי עצר לפני מעבר החצייה, בנתיב הנסיעה השמאלי מבין שניים, כאשר לצידו, מימין, רכב אחר. הנאשם ערך הצבעה עם בוחן התאונות והצביע על מעבר החצייה כמקום הפגיעה, וכי בטרם הפגיעה החל הרכב שהיה מימינו בנסיעה.

בוחן התאונות מר חורי עמד על כך שהנאשם ביצע הצבעה והראה על מקום הפגיעה בהולכת הרגל. הבוחן סיפר כי ביקש מהנהג לעמוד במקום בו חצתה הנפגעת את הכביש והדברים הונצחו בתמונות שצילם. הבוחן שלל את הטענה כי הנאשם אמר לו שהנפגעת חצתה את הכביש שלא במעבר החצייה וטען שהדבר עלה רק בהודעה שמסר בהמשך. דברים אלה מקבלים חיזוק בתמונות שצולמו, ואין להם הסבר ממשי אחר אלא שהנאשם מצביע על מקום האירוע.

אף בדברי הנאשם לפני השוטר וורד אין איזכור כי התאונה התרחשה שלא על מעבר החצייה. בשלב זה של הפגישה עם השוטר והבוחן היה הנאשם מודע לקיומו של עד בשם "יענקלה" שלדבריו יכול לעזור לו. הנאשם, אשר טוען כי לא ראה כלל את העדה בטרם הפגיעה ויכול רק לשער כי הגיעה מאחוריו, לא מספר מה אמר לו העד, וכיצד יכול לסייע לו. סבורני כי באופן טבעי היה על הנאשם לבדוק עם אותו עד כיצד התרחש האירוע ולהבין את ההתרחשות, אך הוא לא מספר על כך.

מהמזכר שערך השוטר מדקר עולה כי שוחח עם אותו עד פוטנציאלי שמסר כי "הנהג שהיה מעורב בתאונה הזיז את הרכב המעורב והחנה אותו לידי רכבו והוא הגיע למקום מצד השני של השדרה ובכלל לא ראה את התאונה ולא יודע איך הנהג הגיע לכך שהוא ראה את התאונה, הוא מכיר אותו רק מהובלה שעשה למענו".

אף את טענת הנאשם כי הנפגעת הגיעה מאחוריו, בצורה שלא יכול היה להבחין בה, אינני מקבל. גם אם הגיעה הנפגעת בהליכה אלכסונית מכיוון ירכתי הרכב, הרי לאור העבודה כי הפגיעה בהולכת הרגל היא עם חזית הרכב, היה עליה לחצות מרחק של יותר ממטר בשדה הראייה של הנאשם עד שהגיעה לקדמת הרכב. גם אם הגיעה הנפגעת בהליכה מהירה, עדיין אין היא מהירה יותר מהרכב עצמו. כך שהיא אמורה הייתה להיות בשדה הראייה של הנאשם בעת שהחל בנסיעה.

הנאשם הבחין בנסיעת המכונית שחנתה מימינו, והיה עליו להבחין בהולכת הרגל באותה מידה. מכל הראיות שנשמעו בפניי דומה כי הנאשם החל בנסיעה מתוך חוסר תשומת לב, לאחר שהרכב מימינו החל לעשות זאת, ומבלי לשים לב להולכת הרגל שבשלב זה חלפה על פני אותו רכב והגיעה בסמוך לרכבו שלו. אמנם אינני מקבל את טענות הנפגעת כי הנאשם נהג את רכבו במהירות גבוהה בהתקרבו למעבר החצייה, ורשלנותו אינה מגיעה לדרגה כנטען על ידה, אולם **השתכנעתי שהנאשם נהג ברשלנות בכך שהחל בנסיעה לפני מעבר החצייה בלא שוודא שמעבר החצייה פנוי.**

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

התיק נקבע לטיעון לעונש ליום 1.1 בשעה 9.

ניתנה היום, 20 ב20 נובמבר 2014, במעמד באת כוחו עו"ד גב' אוליאל וב"כ המאשימה עו"ד סעד.